

Puigdellívol (que *AlcM* i el *DAG*. troben en 10 localitats d'una ampla zona entorn de Manresa). Però format amb un antic NP que trobem documentat l'any 973: uxor mea *Livol*, repetit 3 vegades en *Cart.St.Cugat* I, 82; o bé en la forma *Luvilo* a. 990 (Mas *NHBna* IV, 139). Del NP germànic LIUBILO variant de LEUBILO (Förstemann, 1022). J.F.C.

Llo, V. *All*

LLOÀ, LLOSET, LLUELLES i altres derivats de *Llosa*, que demanen explicació.

LLOÀ o EL LLOAR és un poble del Priorat, uns 7 k. NO. de Falset.

PRON. *lo joà* a la Villella Alta, i *jojá* a Falset, Casac. 192; *joá* sense article deia un amic, fill de Valls, 1933; però amb article un home que n'era fill, 1933; hi vaig fer enq. el 1936 (XIII, 41-46), i em semblà que més aviat ho deien amb article; en tot cas a Gratallops pronunciaren «*lo kamí 'l juá*» designant la part del te. d'aquest poble cap al riu Montsant (XII, 94.4). No n'hem trobat documentació anterior al vell segell municipal, on hi ha *Lloa*, i la *GGC*, que escriu *Lloar*.

No hi ha cap dubte que és un col·lectiu en *-ar* de *llosa*, amb l'esvaïment de la *-s-* que s'ha produït en tants derivats d'aquest mot (*DECat.* v, 242). En efecte la naturalesa del sòl en aquest terme justifica aquesta etim. complidament: els *llicorells*, junt amb els *soldons* i els *parrells*, són el que més hi abunda (XIII, 41.1). Hauria estat millor adoptar l'ortografia *El Lloar*, cosa que no gosà fer la ponència de l'I.E.C. el 1936 a causa de la informació deficient.

Un altre lloc d'igual nom a la Costa del Cap de Creus, *El Lloar* (ə/ juá): és una estesa de roques llises, entre Roses i Cadaqués (XLV, 109), més enllà del Canadell i abans de Les Cambres.

Amb igual sufix, però amb la funció d'adjectiu, entra en la composició d'alguns noms de muntanyes. A la Baga de l'alta Cerdanya, la Jaça de *Puiglloar* (pron. *pufluá*), en un planell que es veia ple de lloses i amb venes de *llosa* (llicorella), muntanya amunt d'Er (XXIII, 15): el tenim en un doc. de 1363, *Podium Losar*, afr^o de la vall de Llo (Alart, *Priv. et Titres* p. 334), que és vall adjacent a l'E. de la de l'Er.

Serrat Llosar (s. *jozá*) a la Vall de Lavansa (XXXVIII, 36.16). Cf. *DECat.* v, 271b11.

De *llosat*, participi, en el sentit de cobert de *llosa* i llicorella: hi ha un *Mas Lloat*, a l'Anoia, del qual tinc nota presa a Igualada amb la pron. ə/ mafluát. Combinat amb *puig*, un que degué haver-hi a l'alta Ribagorça entre Vallabriga i Rallui, en una afr^o

d'aquest poble: «---fonte del Aguiladuro --- fonte dels Plans et surgit ad *Podio Lloat* --- et Ballabrica ---» a. 1135 (SerranoS., *NHRbg.*, p. 251). Substantivat, registra el *DECat.* mall. *lloat* 'lloc d'ajar ocells' (270b58).

Llosaus. Bordes de *lozáys*, veinadet de bordes, en te. Esterri de Cardós, anant de Sarredo a Tudela, entre Surera i Les Ermes de Comes (1934, LL.18, p. 89). Incerta només la formació sufixal: és un dels noms on vaig admetre el fenomen pre-català, bascoide, de la caiguda de *-N-* intervocàlica, en un sufix *-ANOS* (*E.T.C.* I, 134, 150); per a aquest cas particular també podríem pensar en la formació col·lectiva en *-ALE*, amb el mateix paper que el paral·lel *-ARE* en els precedents (*Lloar* etc.), on la *-L* s'hagués vocalitzat, ajudant-hi la dissimilació de la *-l-* (com en *Els Crous* <*Querols* o *Palou* <*Palol*>).

Sobre els derivats *Lloanca* i *Lloenca*, bastarà el que ja en diu el *DECat.* 272b58, 273a57, i *E.T.C.* I, 58. Sobre el derivat següent, veg. allí 273b12:

LLOELLES, Sant Feliu de ~ *S.F. de juéles*, oït allí mateix (1934) (LL i 49), llogaret disseminat, amb esgl., te. Montclar de Berguedà, a 2 k. de Sorba («camí de *Lluelles*»; en SerraV. *Pinós i Mipl.* III, 222); en depèn un mas, *Lloelletes*, *juaféas*, pel qual vaig passar, un tros abans d'arribar a l'església de *Lloelles*. Més aviat que dimin. en *-ella* de *llosa*, deu venir de *-ETŪLA*, format com *Olivella* o *Canavelles*, amb el diminutiu del sufix *-ETUM*, del qual vénen els següents.

Amb el sufix ll. *-ETUM*, col·le., equivalent dels col·le. romànics en *-ARE*: *El Lloset*, a Andorra, pedrera de *llosa* entre Les Bons i Meritxell (Esteve Albert i Corp, *La Vella Andorra*, p. 44). *El Lloset del Mestre*, a la vall de Finestres: és un turó de *xalió*, espècie de pedra, te. Sant Aniol (XIV, 98). *Els Llosets* pall., te. Olb (XXXV, 196.23).

De *lloïssa*, pron. *juísa* parla *DECat.* 273b32-44. Sengles pdes. *La Lluïssa* en el Maestrat: a Fredes i a Tírig (XXVII, 134ss, XXVII) i *Les Lluïsses* a Herbés (XXVII, 147ss.)

En les zones de substrat mossàrab, també hi ha derivats d'aquesta família. Aquí, però, sovint amb trets propis d'aquest substrat. *La Llosària*, pda. de Planes d'Alcoi (XXXIV, 137ss.): deu estar per *-aira* que és la forma mossàrab equivalent del cat. *-era*.

En el Migjorn hispànic el mot va deixar descendència en la variant adjectival LAUSIA, *lapides lausiae* en la taula minera de les mines lusitanes d'Aljustrel o Vipascum (*DECat.* 271b46, *DCEC* III, 35-6, Simonet *Glos.* 300-302). La persistència del tipus LAUSIA o LAUSA en mossàrab està documentada de sobres en *RMa.*, *PAlc.*, Ibn-Alkhatib i escriptures mossàrabs toledanes en lletres aràbigues. I havia estat ja tan